

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 24/2022-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 12 Cpr 2/2015-124 z 9. októbra 2018, jeho uzneseniam č. k. 12 Cpr 2/2015-173 z 21. júla 2020 a č. k. 12 Cpr 2/2015-202 z 8. decembra 2020 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 CoPr 2/2017-164 z 13. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bolo v elektronickej podobe bez autorizácie podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) doručené 21. augusta 2020 podanie označené ako „sťažnosť na prietahy a proti okresnému súdu Košice I v pracovnoprávnej veci“. Podanie bolo podateľňou ústavného súdu zaevidované pod sp. zn. Rvp 1948/2020.

2. Z rovnakej mailovej adresy bolo ústavnému súdu v elektronickej podobe bez autorizácie podľa zákona o e-Governmente doručené 1. februára 2021 podanie označené ako „sťažnosť na porušenie ľudských práv“, ktoré bolo doplnené podaním s totožným obsahom doručeným ústavnému súdu v listinnej podobe 4. februára 2021. Tieto podania boli s ohľadom na to, že sa týkajú rovnakých rozhodnutí všeobecných súdov ako podanie doručené 21. augusta 2020, podateľňou ústavného súdu zaevidované ako ústavná sťažnosť pod už existujúcou sp. zn. Rvp 1948/2020.

3. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou podanou bez právneho zastúpenia domáha zrušenia rozsudku Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 Cpr 2/2015-124 z 9. októbra 2018,

uznesení okresného súdu „o výške trov konania“ č. k. 12 Cpr 2/2015-173 z 21. júla 2020 a č. k. 12 Cpr 2/2015-202 z 8. decembra 2020 (ďalej len „uznesenia o výške náhrady trov konania“) a rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 CoPr 2/2017-164 z 13. mája 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podľa tvrdení sťažovateľa konajúce súdy porušili jeho základné právo na „verejné prejednanie vecí“ tým, že okresný súd nevyhovel jeho návrhu na vypočutie sťažovateľa a ním navrhovaných svedkov na dožiadanom okresnom súde v Bratislave. Sťažovateľ v pomerne zmätočne koncipovanom odôvodnení ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že v dôsledku vytýkaného postupu okresného súdu nedostal možnosť preukázať svoje tvrdenia o tom, že jeho bývalý zamestnávateľ (žalovaný) antidatoval a falšoval obsah pracovnej zmluvy.

5. Okresný súd rozsudkom z 9. októbra 2018 žalobu sťažovateľa zamietol a krajský súd toto rozhodnutie okresného súdu sťažnosťou napadnutým rozsudkom potvrdil.

6. Voči uzneseniam okresného súdu z 21. júla 2020 a z 8. decembra 2020 sťažovateľ namieta, že „vyúčtované trovy sú neprimerané“.

7. V záverečnom návrhu sťažovateľ navrhol nálezom zrušiť všetky rozhodnutia označené v záhlaví tohto rozhodnutia a priznať mu finančné zadost'učinenie za nespravodlivé rozhodnutia a „porušenie ľudských práv v znení medzinárodného DOHOVORU“ v sume 18 500 eur, ako aj náhradu trov konania pre advokáta, ktorého si vyhl'adá.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd zistil, že ústavnú sťažnosť treba z dôvodu absencie podstatných formálnych aj materiálnych náležitostí odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

10. Ústavný súd v prvom rade vo vzťahu k podaniu doručenému 21. augusta 2020 v elektronickej podobe bez autorizácie podľa zákona o e-Governmente konštatuje, že toto nebolo podľa § 40 ods. 2 zákona o ústavnom súde v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované do desiatich dní, preto naň ústavný súd neprihliadal.

11. K ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu elektronicky 1. februára 2021 ani k jej listinnému doplneniu doručenému 4. februára 2021 sťažovateľ nepripojil splnomocnenie na jeho zastupovanie advokátom (§ 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a o ustanovenia advokáta ani nepožiadaval. Vo svojom podaní iba uviedol, že žiada priznať náhradu trov konania pre jeho zastupujúceho advokáta, ktorého „*si vyhladá na zastupovanie pred ústavným súdom do 15 dní po uplynutí vládnych opatrení v čase KORONY*“.

12. Sťažovateľ taktiež k ústavnej sťažnosti nepripojil kópie právoplatných rozhodnutí (označených napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu a uznesení okresného súdu), ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Predloženie kópie rozhodnutia všeobecného súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, je pritom podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. Dispozičná zásada, ktorou je konanie pred ústavným súdom ovládané, si tu vyžaduje maximálnu procesnú aktivitu sťažovateľa a len výnimočne procesnú aktivitu ústavného súdu vyvolanú návrhom sťažovateľa (III. ÚS 502/2016, I. ÚS 345/2020).

13. Ústavný súd navyše lustráciou vo verejnej dostupnej databáze zistil, že sťažovateľom namietaný rozsudok krajského súdu č. k. 3 CoPr 2/2017-164 z 13. mája 2020 neexistuje, keďže správne označenie namietaného rozsudku malo byť sp. zn. 3 CoPr 2/2019.

14. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný aj § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. V tejto časti ústavná sťažnosť však vykazuje nedostatok zásadného charakteru spočívajúci v tom, že sťažovateľ v petite svojej sťažnosti začínajúcom slovami „*navrhujem, aby Ústavný súd SR zrušil nálezom*“, nežiada vysloviť porušenie svojich základných práv a nenavrhuje ústavnému súdu ďalší procesný postup po zrušení označených rozhodnutí.

15. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že tvrdenia o porušení práva sťažovateľa na „*verejné prejednanie*“ uvedené v odôvodnení sťažnosti mimo petitu a bez označenia konkrétnych článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie. Postup, pri ktorom by ústavný súd zrušil rozhodnutie všeobecného súdu bez predchádzajúceho vyslovenia, že konkrétne označené práva sťažovateľa boli namietanými rozhodnutiami porušené, ani ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňujú. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

16. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že už zmienená dispozičná zásada prenáša procesnú zodpovednosť za podobu, v akej sa mu poskytne ústavno-súdna ochrana, na sťažovateľa. Sťažovateľ je povinný predložiť ústavnému súdu formálne vybavený návrh na začatie konania (ústavnú sťažnosť), na základe ktorého bude ústavný súd pri predbežnom prerokovaní schopný utvoriť si náležitý úsudok o jadre navrhovaného ústavno-súdneho prieskumu. Preto je v dôvodoch

ústavnej sťažnosti sťažovateľ povinný predostrieť ústavnoprávny argument o porušení základných práv napadnutými rozhodnutiami orgánu verejnej moci a v neposlednom rade petit návrhu (ústavnej sťažnosti) vymedziť určito a zrozumiteľne.

17. Ústavný súd zdôrazňuje, že nedostatky v takom rozsahu, v akom sú vytýkané sťažovateľovi v tomto konaní nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Na takýto postup slúži v prvom rade inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, čoho si je sťažovateľ preukázateľne vedomý, keďže v konaní pred ústavným súdom už opakovane prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu konal a zároveň v aktuálnej ústavnej sťažnosti uviedol, že splnomocneného zástupcu z radov advokátov si ustanoví, čo sa do dňa predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti nestalo.

18. Ústavný súd teda z uvedených dôvodov odmietol podanie sťažovateľa pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, pričom sťažovateľa nevyzýval na odstránenie zistených nedostatkov ústavnej sťažnosti, keďže sťažovateľ už podal na ústavný súd viac ako 30 ústavných sťažností, a teda rozsah predpísaných formálnych a obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti mu je nepochybne známy z rozhodnutí ústavného súdu v jeho veciach a z poučení, ktoré mu boli v iných konaniach adresované.

19. *Obiter dictum* ústavný súd konštatuje, že sťažovateľa na odstránenie nedostatkov nevyzýval aj s ohľadom na to, že ústavnú sťažnosť by ústavný súd musel odmietnuť aj v prípade, ak by vytýkané nedostatky neobsahovala.

20. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napadol rozsudok okresného súdu, o námietkach proti ktorému však ústavný súd nemá právomoc konať, pretože mu v tom bráni princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). V tomto smere sa sťažovateľ ochrany základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom. Vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu sťažovateľ túto možnosť aj využil a odvolanie podal, čo by viedlo k odmietnutiu sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

21. Pokiaľ ide o namietané uznesenia okresného súdu o výške náhrady trov konania, tento druh uznesení vydaných vyšším súdnym úradníkom je možné napadnúť sťažnosťou podľa § 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku, čo taktiež vylučuje možnosť ústavného súdu takéto uznesenie preskúmať. V prípade uznesenia, ktorým prvostupňový súd rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, je síce ústavná sťažnosť vo všeobecnej rovine prípustná, v danom prípade však sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne konkrétne argumenty, z ktorých by malo vyplývať porušenie jeho práv pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania, čo zakladá záver o jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Obdobne vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol žiadne argumenty, ktorých dôvodnosť by mohol ústavný súd posúdiť v prípade, ak by sťažnosť

nemala vytýkané nedostatky predpísaných náležitostí, preto by aj v takom prípade bolo potrebné odmietnuť ju v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu